

INTERNATIONAL SCIENTIFIC UNITY

5th International Scientific and Practical Conference
**«Innovative Research in Science and
Economy»**

Collection of Scientific Papers

September 16-18, 2026
Brussels, Belgium

SECTION: ART HISTORY AND LITERATURE

Рябуха Н.О.

ГЕНЕЗА ЕМБІЄНТ МУЗИКИ В СУЧАСНІЙ ФОРТЕПІАННІЙ
ТВОРЧОСТІ..... 47

Яровий Ю.В.

ОСОБЛИВОСТІ КОМПОЗИЦІЙНОЇ ДРАМАТУРГІЇ ТА
ВИКОНАВСЬКОЇ КУЛЬТУРИ В ПОДВІЙНОМУ КОНЦЕРТІ ДЛЯ
ТРУБИ ТА ТРОМБОНА ЄВГЕНА ЗУБЦОВА..... 51

Harkavenko D., Gmyrina S., Lanina T.

ТРАНСФОРМАЦІЯ ДЖАЗОВОГО СТАНДАРТУ У
ВИКОНАВСЬКІЙ ПРАКТИЦІ БІЛЛА ЕВАНСА..... 52

Лі Сяолінь, Бондаренко І.

ТРАНСФОРМАЦІЯ МАЛИХ АРХІТЕКТУРНИХ ФОРМ: АНАЛІЗ
ДИЗАЙНУ ПАРКОВИХ ЛАВ У ПРОЄКТАХ БЮРО TURENSCAPE
(КИТАЙ)..... 56

Sherbon F., Sherbon O.

AN ANALYSIS OF ATTACHMENT THEORY BETWEEN HUSBAND
AND WIFE, BASED ON PAVLO HLAZOVYI'S HUMOROUS
SKETCH "TWO NOTES." 58

SECTION: CHEMISTRY AND PHARMACEUTICALS

Сирова Г.О., Козуб С.М., Чаленко Н.М.

КОФЕЇН..... 63

Головач Я.

ІСТОРІЯ СТВОРЕННЯ ГЕКСОГЕНУ ТА ЙОГО ЗАСТОСУВАННЯ... 69

Timmaoui A., Ferhat M., Khnifer M., Houda D.N.E.

ELECTROCHEMICAL BEHAVIOR OF ION-EXCHANGE
MEMBRANES IN ELECTRODIALYSIS: EFFECT OF ELECTROLYTE
COMPOSITION..... 74

SECTION: COMPUTER ENGINEERING

Bodnar O.V., Nikolaienko D.V.

ANALYTICAL SOFTWARE PERFORMANCE MONITORING
SYSTEM..... 76

цих викликів висуває на перший план феномен виконавського універсалізму, який передбачає не тільки вільне володіння різноплановими стильовими моделями, а й глибоку науково-аналітичну рефлексію власного інтерпретаційного досвіду. Синергія дослідницького та виконавського компонентів дає змогу виконавцям синтезувати теоретичне усвідомлення композиторського задуму з практичною реалізацією технологічних алгоритмів безпосередньо у сценічному просторі.

Композиційне формотворення твору органічно пов'язане з виконавською технологією: драматургічний конфлікт та естетична виразність досягаються через філігранну опрацьованість позиційної техніки, реєстрового балансу та ансамблевої синхронності. Дослідження та практичне освоєння цього опусу збагачує сучасну виконавську та педагогічну практику, підтверджуючи високий художній статус українського тромбонового репертуару.

Список використаних джерел

1. Посвалюк В. Т. Мистецтво гри на трубі в Україні : монографія. Київ : НМАУ ім. П. І. Чайковського, 2006. 400 с.
2. Сумарокова В. Г. Музичний твір в інтерпретаційно-смысловому просторі. Одеса : Астропринт, 2013. 320 с.

ТРАНСФОРМАЦІЯ ДЖАЗОВОГО СТАНДАРТУ У ВИКОНАВСЬКІЙ ПРАКТИЦІ БІЛЛА ЕВАНСА

Harkavenko Dmytro

Senior Lecturer

Department of Musicology and Music Education,

Gmyrina Svitlana

Senior Lectures

Department of Academic and Pop Vocals

Lanina Tetiana

Senior Lectures

Department of Academic and Pop Vocals

Faculty of Musical Art and Choreography

Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University, Ukraine

Джазовий стандарт посідає особливе місце в системі джазового музичного мислення. На відміну від академічної традиції, де нотний текст переважно сприймається як відносно завершена авторська структура, джазова практика передбачає постійне переосмислення вже існуючого матеріалу. Мелодія, гармонічна схема та форма твору утворюють основу, яка в кожному новому виконанні може зазнавати суттєвої трансформації. Саме тому джазовий стандарт доцільно розглядати не лише як завершений музичний твір, а і як відкриту структуру, що передбачає множинність виконавських реалізацій.

Одним із найбільш показових прикладів такого підходу є творчість Білла Еванса. У його виконавській практиці звернення до стандарту не обмежується мелодичним варіюванням чи імпровізацією на задану гармонічну схему. Значно важливішою стає трансформація самого способу існування музичного матеріалу. Гармонія, фактура, регістр, метроритмічна організація, динаміка, тембр та ансамблева взаємодія формують нову систему зв'язків, унаслідок чого добре відома композиція набуває індивідуального художнього образу.

Така специфіка безпосередньо пов'язана з творчим методом Білла Еванса. Для музиканта принципове значення мало не механічне засвоєння готових моделей, а розуміння внутрішньої логіки музичного матеріалу. Тому інтерпретація стандарту постає у його творчості не як сума окремих прийомів регармонізації, мелодичних варіацій або фактурних змін, – а як цілісний процес художнього переосмислення першоджерела. У цьому сенсі стандарт стає своєрідним полем можливостей: вихідна структура зберігає збереження характерних рис, проте конкретний спосіб її реалізації формується безпосередньо в процесі виконання.

Показовим прикладом є інтерпретація балади Віктора Янга «My Foolish Heart», що стала одним із творів, найбільш тісно пов'язаних із виконавською естетикою Еванса. Особливого значення набула версія тріо, записана 1961 року у знаменитому джазовому клубі «Village Vanguard». У цій інтерпретації виразно простежується фундаментальний принцип роботи музиканта зі стандартом: збереження інтонаційної ідентичності при одночасному переосмисленні гармонічного, фактурного й часового контексту. Вихідний матеріал не руйнується, а отримує нову систему внутрішніх зв'язків.

Найстабільнішим елементом залишається мелодія. Еванс не прагне змінити тему до втрати її ідентичності; навпаки, її мелодичний контур виконує функцію інтонаційного ядра, навколо якого відбуваються інші зміни. Саме співвідношення стабільного і змінного забезпечує особливу художню напругу інтерпретації: слухач постійно співвідносить знайому мелодію з новим звуковим середовищем. Таким чином, ідентичність стандарту виявляється не в буквальному збереженні всіх параметрів першоджерела, а передусім у збереженні його інтонаційної ідентичності.

Одним із головних засобів трансформації стає гармонія. У традиційній джазовій практиці регармонізація передбачає заміну окремих акордів, використання вторинних домінант, тритонових замінів, хроматичних проходжень, акордових надбудов та інших способів модифікації вихідної гармонічної схеми. У Білла Еванса ці засоби підпорядковуються ширшій художній логіці. Йдеться не просто про ускладнення акордової вертикалі, а про зміну самого характеру гармонічного руху та способу сприйняття функціональних зв'язків.

Додаткові акордові зв'язки, внутрішнє голосоведіння, хроматичні тяжіння та зміни гармонічного ритму формують відчуття безперервного становлення. Окремий акорд перестає сприйматися як статична вертикаль і стає моментом більш масштабного лінійного процесу. Кожне співзвуччя не лише виконує певну функцію, а й формує напрямок подальшого розвитку. Гармонічна трансформація

при цьому не руйнує первинної логіки стандарту: нові співвідношення часто підкреслюють ключові точки форми та інтонаційні кульмінації. Отже, регармонізація у творчості Еванса виконує не декоративну, а драматургічну функцію.

Не менш важливим засобом трансформації виступає фактура. Розташування голосів, відстань між регістрами, взаємодія мелодії та акомпанементу, а також рух внутрішніх голосів суттєво змінюють акустичне сприйняття знайомого матеріалу. Відкриті акордові структури й широкі регістрові розташування створюють характерне для Еванса відчуття простору. Вертикаль при цьому нерідко набуває поліфонічних властивостей: окремі звуки мають власну логіку руху, завдяки чому навіть відносно стабільний гармонічний момент містить внутрішню динаміку.

Трансформації зазнає не лише структура звучання, а й музичний час. У баладних інтерпретаціях Еванса метрична організація поєднується з надзвичайно пластичним фразуванням. Незначні агогічні відхилення, затримки, паузи та подовження окремих звуків створюють відчуття природного розгортання музичної думки. Мелодія ніби виникає безпосередньо в момент виконання, а не просто розташовується всередині наперед заданої метричної сітки. Саме тому музичний час набуває еластичності, а внутрішня драматургія фрази вступає в тонкий діалог із метричною структурою.

Важливу роль у цьому процесі відіграє пауза. Вона функціонує не як порожній проміжок між звуками, а як активний компонент музичної форми. Момент очікування перед наступною інтонацією або гармонією стає частиною художнього розвитку. Таким чином, перетворення стандарту здійснюється не лише через зміну звукового матеріалу, але й через зміну способу його розгортання у часі. Виконавська інтерпретація формує власний часовий профіль композиції, який не можна повністю зафіксувати за допомогою нотного тексту чи акордової схеми.

Ще одним суттєвим фактором є ансамблева взаємодія. Тріо Білла Еванса зі Скоттом ЛаФаро та Полом Мотіаном стало важливим етапом у переосмисленні функцій традиційного jazz piano trio. Контрабас і ударні перестають виконувати виключно акомпануючу функцію. Кожний учасник ансамблю отримує значний ступінь самостійності й реагує на музичні події у реальному часі. У такому контексті стандарт стає полем колективного музичного мислення: його форма не лише відтворюється, а частково формується безпосередньо у процесі взаємодії музикантів.

Саме тут проявляється принципова відмінність між аранжуванням і трансформацією. Аранжування передбачає певною мірою заздалегідь сформовану версію твору. Трансформація у виконавській практиці Білла Еванса має процесуальний характер: стандарт щоразу заново формується у часі відповідно до конкретного виконавського акту. Вихідна композиція забезпечує систему координат, однак конкретна реалізація залежить від імпровізаційних рішень, ансамблевого слухання, акустичного контексту та способу організації музичного часу.

У цьому сенсі джазовий стандарт можна розглядати як відкриту музичну структуру. Його ідентичність зберігається завдяки мелодичному ядру, гармонічним орієнтирам і загальній формі, проте конкретне художнє наповнення залишається незавершеним до моменту виконання. Такий підхід співвідноситься з концепцією «відкритого твору» Умберто Еко, у якій художня структура зберігає внутрішню організованість, водночас допускаючи множинність можливих актуалізацій. Для джазового стандарту ця множинність є не побічною властивістю, а одним із базових принципів існування.

Інтерпретація «My Foolish Heart» Біллом Евансом тому може розглядатися не просто як виконання відомого стандарту, а як створення нової художньої цілісності на основі вже існуючого музичного тексту. Мелодична ідентичність твору зберігається, проте гармонічний контекст, фактура, музичний час, характер звучання та ансамблева драматургія набувають виразно індивідуальних рис. Внаслідок цього межа між виконанням і композицією стає рухливою: виконавець не змінює авторство першоджерела, але створює власну версію його художнього існування.

Таким чином, трансформація джазового стандарту є одним із фундаментальних принципів творчого мислення Білла Еванса. Її сутність полягає не в руйнуванні першоджерела, а в переосмисленні взаємозв'язків між його основними компонентами. Мелодія виконує функцію інтонаційного ядра, гармонія формує змінний простір розвитку, фактура визначає акустичну перспективу, музичний час створює внутрішню драматургію, а ансамблева взаємодія надає твору відкритого процесуального характеру.

У результаті джазова інтерпретація у творчості Білла Еванса займає проміжне положення між виконанням, імпровізацією та композицією. Стандарт перестає бути лише готовим музичним матеріалом і перетворюється на основу нового художнього висловлювання. Саме здатність зберігати ідентичність першоджерела і водночас істотно змінювати спосіб його музичного існування є однією з найхарактерніших рис творчого методу Білла Еванса та одним із чинників його тривалого впливу на розвиток джазового фортепіанного мистецтва.

References

1. Eco U. *The Open Work*. Cambridge, MA : Harvard University Press, 1989. 285 p.
2. Love S. C. Subliminal Dissonance or “Consonance”? Two Views of Jazz Meter. *Music Theory Spectrum*. 2013. Vol. 35, No. 1. P. 48–61.
3. Pettinger P. *Bill Evans: How My Heart Sings*. New Haven : Yale University Press, 2002. 366 p.
4. Weiser N. *Teaching Jazz Standards. Teaching School Jazz: Perspectives, Principles, and Strategies* / ed. C. West, M. Titlebaum. New York : Oxford University Press, 2019. P. 245–256.
5. Williams M. *Bill Evans: A Need to Know. The Jazz Tradition*. New York : Oxford University Press, 1993. P. 215–220.